

[Lasse Budtz]

masser af turister til Tyrkiet, hvis vi gør det – der er jo mange, der bliver væk, fordi de ikke bryder sig om at være i et land, hvor menneskerettighederne overtrædes konstant. Men lad dog være med at benægte fakta, bare fordi det er socialdemokrater og socialister, der fremhæver kendsgerningerne, og fordi man selv tilhører et forældet konservativt parti!

Fischer (KF):

Jeg har alene nævnt undertrykkelsen af menneskerettighedskonventionen i Nicaragua for at pointere den selektive forargelse, der præger venstrefløjen, når vi taler om menneskerettigheder.

Til hr. Lasse Budtz vil jeg blot sige, at jeg finder det epokegørende i denne sammenhæng, at Tyrkiet har anerkendt den individuelle klageret, for nu får vi rent faktisk et meget effektivt analyseinstrument til at vurdere udviklingen i Tyrkiet, f.eks. vurdere de tyrkiske sagføreres uafhængighed i forhold til regeringen. Jeg synes, det er meget positivt. Det ville unægtelig have været skadeligt, hvis Tyrkiet ikke havde anerkendt den individuelle klageret. Der er ingen, der benægter fakta her, men man kan ikke løsrive en vurdering af Tyrkiet i dag fra den historiske udvikling, som Tyrkiet har været igennem – den meget besværlige udvikling, landet har været igennem – og jeg mener, det er vigtigt, at vi understreger både fremskridt og mangler. Det må være måden at gå frem på.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Under Europarådets møde i januar havde vi en diskussion om Tyrkiets anerkendelse netop af den individuelle klageret. Jeg mener ikke, at det på overbevisende måde lykkedes for udenrigsministeren fra Tyrkiet at forklare os, at denne individuelle klageret var anerkendt. Jeg kunne godt lide at spørge den konservative ordfører, hvordan han forestiller sig at individuel klageret kan kombineres med krigsretstilstanden i de kurdiske provinser i Tyrkiet.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg ved ikke, om udenrigsministeren havde tænkt sig at svare på de spørgsmål, hr. Lasse Budtz rejste, men jeg vil meget gerne have svar på dem.

Mener udenrigsministeren, at de tanker om amnesti, som er nedfældet i forliget, og hvor den tyrkiske regering siger, at man er interesseret i at drøfte og overveje en amnesti, på nogen måde er realiseret? Man kunne få det indtryk af ministerens indlæg, at de var realiseret. Det ville overraske mig, for det er ikke mere end få måneder siden, at den tyrkiske præsident gav udtryk for, at der ikke kunne blive tale om at give nogen form for amnesti. Amnesti er noget, konger og diktatorer giver; det er ikke noget, man giver i et demokratisk land, sagde han. Og jeg fik bekræftet i Udenrigsministeriet, at man ikke engang overvejer at give amnesti til de hundreder eller tusinder af politiske fanger, der er. Det var det ene spørgsmål. Mener ministeren, at forliget er opfyldt på det punkt?

Det andet spørgsmål – og det synes jeg også er vigtigt, når vi skal se på, hvordan menneskerettighedskonventionen fungerer i det hele taget – er: hvis nu den danske regering var utilfreds med forligets realisering, ville vi så kunne have genoptaget sagen? Ville vi blot kunne have sendt et brev til kommissionen og sagt: vi mener ikke, forliget er opfyldt; vi mener, forholdene er utilfredsstillende, og derfor beder den danske regering nu om, at den sag, som er omhandlet i forliget, bliver genoptaget? Kan man det? Eller forspilte regeringen chancen, da man indgik forliget med henblik på en videreførelse af sagen?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der er stillet en række spørgsmål, som jeg oprigtigt talt synes egner sig bedst til udvalgsbehandlingen, men jeg skal da gerne, så vidt det er mig muligt, komme ind på det par spørgsmål, som hr. Ole Espersen stillede sidst. Vi har jo tidligere grundigt diskuteret spørgsmålet om den forligsordning, der blev indgået, og det ligger helt klart, sådan som forløbet har været, at hvis der skal laves en ny sag, må vi selv lave den; de andre tidligere klageparter synes ikke at være interesserede i at genoptage sagen. Jeg har også offentlig tilkendegivet, at regeringen, som tingene